

חרדוניים: שלטונות

(לטאות דרקון - dragon lizards: שם מדעי(חרדוניים המשפחה כוללת כ- 400. ולזיות שקרובה לאיגאנות הם משפחה בתת-סדרת הלטאות בהם 6 שחיים, מינים, שתפוצתם באסיה, באפריקה, באוסטרליה ומעט בדרום אירופה וחרדון חרדון צב מצטי, חרדון המדבר, חרדון סיני, חרדון החולות, חרדון מצוי: בארץ צב הדור.

(Hydrosaurus amboinensis) הגדייל בחרדוניים הוא המין חרדון מים פפיאני הקטן במשפחה הוא חרדון שאורךו 110 ס"מ וגודל מאוד גם המין דרקון מים סיני מדרום רוסיה עד טיבט שאורךו (Phrynocephalus interscapularis) (מתהפר קווצני 8 ס"מ.

בוחשיים בכליום

אנגטומאייה:

הנחשים, כשאר הקשישאים, עטוויים במעטה קשישים מהומר קרני, אשר אותו משלים מספר פעמיים בתקופת חייהם. העור הישן נקרא "ג'של" (כך גם אצל חרקים). עקב התארכות גופם, איבריהם הפנימיים של הנחשים מוארכים, וגם האיברים הזוגיים סדוריים אחד אחריו השני ולא זה לצד זה. בעזרתו מעדכנת שרירים חזקה ומאה עד 400 חוליות מתפלל הנחש וכך מתקדם.

בעיקר זעוזעים בקרקע פנימית בלבד ולכון מסוגלים לשמשו לנחשים אווז ואות רוב העצילים אינם שומעים כלל. ראיית הנחשים גם היא אינה מיטבית. הנפלט, אשר מסוגלים להושך קריינה תחת-אדומה ישנים נחשים כמו העכברים מגופו של טרפ פוטנציאלי, באמצעות גומות היישה מיוחדות הממוקמות בין מפוחת ביותר, והוא חושם העיניים לנחיריהם. הנחש מוציאם הם בעלי חוש ריח הריח ומעבירם המרכז. הנחש מוציא את לשונו ואוסף את מולקולות הנמצאת בחוף העליון. איבר יעקבסון משדר את אותן "איבר יעקבסון" לחריח למוח

נחש שראשו נעף מסוגל להגיב לגירויים ולהביא עד כשעה ממועד עידפתו.

לדוגמה) – לטאות) באוזור שבו נמצא אגן הירכיים אצל שאר הקשישאים נמצא הביב. הביב הוא חור שימוש את הקשישאים הן כפתח המין והן להפרישות שתן וצואה. כשאר הקשישאים, לזכר שני אברי מין.

או במשמעות השגוי: 'בעל דם קר' (כשאך) נחשים הם פויקלותרמיים גופם תלויות במקורות חיוניים בשל טמפרטורת: הזוחלים, כלומר נhocה יחסית, ועל כן מוסתת באמצעותם התנהגוותיים רמת מטבוליוזם בעיקר. כפועל יוצא מכך רמת פעילותם תלوية בטמפרטורת הסביבה; כשהטמפרטורה גבוהה מדי, רמת פעילותם לא תעללה אלא תרד, כיון שהם אינם פעילים בתנאים קיצוניים, כאשר בעלי החיים האקטו-תרמיים.

נחשים גדלים במהירות עד התבגרותם, אך גידתם נמשכת גם לאחר ההתבגרות, במשך כל ימי חייהם, בדומה לבעלי חיים רבים שאינם יונקים. שאורכו עשוי להגיע עד גודל הנחשים הקיימים בימינו הוא הפיתון המרווח שמשקלה עשוי להגיע לכ- 10 מטרים, והכבד ביותר והוא אנקונדה כהה, מאובנים של טיטאנובואה נתגלו בקולומביה 1002009 קילוגרם. בשנת 2015 אורך נגע בין 12 ל-15 מטרים ומשקלו היה למעלה מטון. סוג זה נחש לבן הגadol ביותר שהתגלה עד כה. ביולי 2015 התגלה מאובן נחש יונק דופן והקדום ביותר שנמצא עד כה, בן 120 מיליון שנה, ולוי 4 רגליים. ההשערה הייתה כי נחשים התפתחו מלטאות, ומהאובן מהוות שלב מעבר הוכיח כי נחשים התפתחו ביבשה, ולא המוכיחה זאת. מעבר לכך המאובן מהים, כפי שאולי היה ניתן להסיק מעצם קיומם של נחשיים.

רבייה:

הנקבה או באביב בדרך כלל בעונת קיץ נחשים מתרבים המושכים אליה את הזכרים. הזכרים מתלפפים סביב הנקבה משחררת פרומונין לא ברור כיצד בוחרת הנקבה את הזכר, אך "בתופעה הנקראת" (כדו-הזמן) נושרת לאחר מכן מתיישר אחד הזכרים מתחת לנקבה במקביל לה ומפרה אותה הנקבה מטילה בין 2 ל-100 ביצים, תלוי בזון הנחש. הביצים מוארכות, רכות ודקות. מיוחדת מן הביצים בעורצת שני לאחר חודש עד חודשיים בוקעים האבקועים אשר נושרת לאחר הבקיעה. בכמה מיני נחשים ישמרות (שנקראת שני הביצה). הנקבות את הביצים עד לבקיעתן בגוף ומשריכות את האבקועים שבו הטילה נקבת נחש פיתון 61 ביצים מבלי שהיא [3]בשנת 2012 התגללה מקרה עם זכר. ביום היא מוחזקת בגין החיות לօאיויל שבקנטקי. המקרה התפרסם בחודש שאישר את הידע על סמרק דגימות Linnean Society يولוי באותה שנה בכתב העת בנחשים מעור הנחש. מדובר במקרה הראשון שהתגלה של רבייה בתולים.

כתב כי נקbat הנחש יכול לשמר את ביצי הזרע בגופה עד שבע [4] בתלמוד הבבלי.
שנים

הנחות:

והגדולים שבהם (כמו, הקטנים שבנהשים אוכלים חרקים. הנחותים יכולים בשאר תועדו נחשי אנקונדה שטרפו תניין העיר. וקפיברות, ניזונים אף מהזירים (האנקונדה נחותים מעכילים את מזונם לאט, ולכн גם אוכלים לעיתים, בשל היותם פוקילותרמיים אוכלת בממוצע אחת לשישה חודשים. רוחקות יחסית. האנקונדה החיה בדרום אמריקה לנחותים אין שני לעיסה ולכн עליהם לבלווע את הטרף בשלמותו. כדי להתגבר על לכך מכשול זה פיתחו רוב הנחותים אמצעי מיוחד: הנחותים פורקים את לסתותיהם שליהם ומאפשרים למזון גדול להיכנס. לאחר הכנסת מגדים מודדים את רוחב פתחת הפה המזון לגוף, מעדך שריריהם מפותח מוחץ את הטרף ומחליף את שני הלויסה. ישנים נחותים המתמחים באכילת ביצים ומשתמשים בתהבותה זו כדי לבצע את המלאכה. הם פורקים את לסתותיהם ומרחיבים את פיהם לגודל עצום. אז, הם משתמשים בחוליותיהם כדי לשבור את הביצה. את תוכן הביצה הם מעכילים ואת קליפתיה פולטים.

איך:

את ערךם הם. נחותים משתמשים בשיטות ציד שונות ומגוונות כחתperfות והסואאה: מימותם בשתי דרכים מרכזיות

- **המתה באמצעות ארס – הכשה.**
- **המתה באמצעות כריית הגוף על הטרף וחסימת דרכי הנשימה – חנק.**

כ-400 מ בין 2,800 מיני הנחותים בעולם הם

ארפיים. ההנחה גזשית בשתי דרפיים:

1. **נשיכה בשני ארס חלולות אשר קרוב לקצוותיהן ישנו חור דרכו זורם הארס (כמו מזרק).** לנחותים הארסיים יש שני סוגים של שניינים: שניינים קבועות (בדומה לשני האדם) ושוניים ציריות אשר יכולות להתකפל בשעה שפיו של הנחש סגור. כאשר הוא פוער את פיו לקראת הכשה, הן נשלפות. נחותים בעלי שני ארס קבועות אינם מכישים אלא נושכים.
2. **נשיכה בשני ארס אחוריות מרזביות אשר בהן חריצ בצורת מרזב לאורכה של השן.** עם שניים כאלה הנחש צריך להחזיק את טרפז זמן

ממושך יחסית כדי להבטיח כניסה פנימה. נחשים בעלי שניים מרזביות נקראים נחשים תת-ארסיים או חצי ארסיים. אדם הנופל קרובן להכsha מצליח בדרך כלל להיחלץ מהשניים האחוריות, ועל כן רוב התת-ארסיים לא נחשבים מסוכנים לבני אדם.

הארס מיוצר בבלוות הארץ הנמצאות בראש הנחש. הוא מוזדרם לשני הארץ כאשר וממינרלים, וזה גורם מספר מופעל לעילו לכך. הארץ הנחש מודרך בעיקר מhalbונים תוצאות קשות בגוף הקרבן. מטרתו העיקרית של הארץ היא לשתק את הקרבן או את הטרף, אולם הוא גם מתחילה את ההליך העיכול מבפנים כאשר הוא מס את האיברים החיוניים (כלוי דם וכו'). הגוף נכנס להלם והכלויות עלולות לקרוס תחת עומס הרעלים. הארץ מוחדר בנשיכה או הכsha השינויים אל רקמה או שריר ומטפשת בגוף של הקרבן, יש נחשים אשר ארסם פוגע במערכת העצבים. באמצעות מערכת הלימפה של הטרף ולהשפעה ישירה על רקמות הריאה וייש אשר גורמים לפגיעה במחוז הדם ומציפים את ריאותיו. במקורה זה הטרף ימות מהנק, הרעלת דם או שטפי דם פנימיים וסיבוכים הנובעים מכך.

יש מיני נחשים אשר משתמשים בארס גם כדי לנטרל את אויביהם ללא הכsha וללא נחש זה מתיז הארץ אל עיניו של המאיים. קוברה יורקת, מגע ישיר כלל, כמו למשל עלייו, הארץ מנטרל מיד את ראיית הפולש או הטרף. בmagic עם העיניים, הארץ עלול הארץ מותן כאשר הנחש מכועץ את השדריר המקייף את בלוטת הארץ. לגורום עיוורון במהירות ותוך כדי כך ניתן הארץ דרך בלוטת הארץ אל השינויים החוצאה, למרחק של מספר מטרים.

הנק:

נוחשים ההורגים את טרפם בחנק הם נחשים שאינם ארסיים. נחשים אלה כורכים עצם סביב טרפם בתנועה מהירה ולוחצים על בית חזחו כך שככל פעם שהוא מוציא אויר הם מהדקים את לחיתם ויוצרים מעב חנק עיל שבסופו של דבר מביא למוות הטרף. הנחש חונק את טרפו עד שהוא מפסיק להושם בדפק הטרף. הפסקת הנשיכה בלבד אינה משמשת אבחנה, כי אילו היה הנחש מפסיק לחונק את הקרבן בשלב זה, ייתכן שהוא חוזר לנשום באמצעות אכילתו, דבר שהיה מסכן את הנחש. הפסקת הדפק היא אבחון מהימן יותר למותו של הטרף. סברה אחרת, הנעשית מקובלת יותר בקרב חוקרי זוחלים, גורסת שלפחות חלק מנגשי החנק (ביניהם האנקונדה) מביאים למוות טרפם בגופו ולהפסקת דרך שונה: הלחץ החוק המופעל על הטרף גורם להסימת כלי הדם. הזורימה הסדירה של הדם. בתוצאה מכך, הטרף מת מדורם לב

אויבים:

לנוחשים שבבעיטה יש לא מעט אויבים. אחד מהם, לדוגמה הוא האדם, אשר צד אותם שAffected פיתחה עמידות, גידית הדבש, החתול, בשבייל דופמן. חוץ ממנם החיים החיוויי פיתחו חסינות לארס והגמיה הקיפוד. קוברה לדعلىנוחשים מהמסוכנים כפתן.

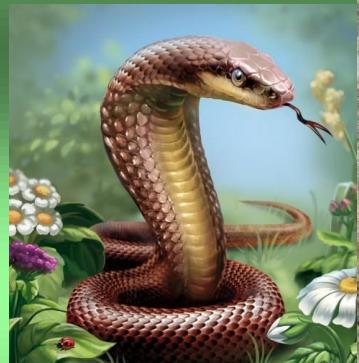

וקוברה. האויב הגדול ביותר הוא ממכה: ולנחשים מסווגנים אף יותר בגון הצפעים ככל הנראה נחשים אחרים.

הபוץ:

בעולם קיימים כ-300, 2 מיני נחשים מהחולקים ל-15 משפחות ופרוסים על כל הנחשים מעדיפים ארצות חמימות. בארץ שבחן. היישות למעט אנטארקטיקה רוב הנחשים חיים ביבשה, אולם ישם גם. החורף קר מדי הם נכנסים לתרדמת חורף נחשניים חיים בים. נחשים ארסיים מאוד לדוב, אולם אינם תוקפניים. הנחש שארכו עד לעשרה מטרים וחיה בדרום מזרח אסיה, הגדל ביותר הוא פיתון מרושת באים הקרייביים. בעשרה סנטימטרים והתגלה בשנת 2006 באירופה

Aviad Bar ©

עורב קצץ-זונבּ לול גאנץ-וונטּ

מאפיינים:

צבעו שחור ואורך גופו 44–55 ס"מ. אורך כנפו כ-45 ס"מ ומשקליו 350–550 גרם.
מקורו מגושים ייחסית וזונבו קצר.

בעולם הוא נפוץ. והוא חי באזוריים מדבריים מוצא העורב קצץ-זונבּ הוא אתיופיה
הוא מופיע במדבר בישראל. וקניה סודאן, צפון אפריקה, במורה התיכון
כפי הנראת הימים בנאות מדבר יהודה הם הגורם המגביל את. ובkube' הערבה יהודה
תפוצתו של עורב קצץ-זונבּ ברחבי המדבר. לעומת, העורב מתרכז בעיקר ליד נאות מדבר
שבהם מקורות מים.

אחדים, מגרעינים שהוא מוצא ומפרקי רגליים העורב קצץ-זונבּ נזון מחרקים
נאכלים פירות. מעל גמלים ומאשפת אדם. הוא נצפה אוכל טפילים, בצוואת מעלי גירה
בשמחה כאשר הם זמינים.

נצפה מknן גם על עצים ומטיל 2 – העורב קצץ-זונבּ מknן על מדפי סלע וצוקים. בסומליה
4 ביצים.

כדי לפצחן, ובכך נמנה עם אחד ממיini חוקרים מצאו כי מין זה משליך אבני על ביצים
העופות היהודים המשמשים בכלים.

צבושים

אלו מושפע

טורפים מתח-הסדרה דמויי של יונקים היא משפחה (Hyaenidae: שם מדעי) צבושים משפחת הצבושים היא המשפחה הקטנה ביותר (בעלת יותר הטורפים שבסדרת חתול מאשר יחיד) במשפחות סדרת הטורפים היונקים. חיים קיימים ארבעה מיני צבושים. בישראל מצוי רק הצבוע המפוספס, אף שנתגלו בה של הצבוע הנקוד: גם מאובנים

הצורך:

לצבוע פלג גופו קדמי הגבוה מפלג הגוף האחורי. לצבוע מבנה זה כיוון שפלג גופו הקדמי יותר מפלגו האחורי ונועד לתמוך בלסתות החזקות ביותר בין היונקים. מפותח ושריריו רגליו הקדמיות החזקות וכן ראשו חזק הכרחיים לתמייכה ולהפעלת הלסתות, וכן כדי לתפוש בחזקה את טרפו. רגליו האחוריות עוזרות לו ברכישתו מהירה.

משקלם של הצבושים נע בין 10–80 ק"ג כשהഗדול ביותר הוא הצבוע הנקוד, רשום גדול ורחב. הם בעלי אוזניים גדולות, פרווה גסה, צוואר שריריו ולסתות חזקות. הגadol שבצבושים הוא הצבוע הנקוד והקטן מביניהם הוא צבועון הרעמה.

התקופה:

הצבושים חיים כפרטים היחידים, פרט לצבוע הנקוד, המוכר במשפחה, שהי בקבוצות הצבועה השיליטה, והוא זו שבוחרת את בן זוגה. (לרוב) כשבראשם עומדת נקבת אלפא משך הריוונה הוא כשלושה Hodoshim ובמלטה אחת נולדים בין אחד לארבעה גורים. הצעאים שייולדו למנהיגת הלכה ישחקו זה עם זה, אך לא עם שאר גורי הלכה, "עקב" מעמדם.

עקב לסתותיהם. את סביבתם משיררי פגרים "מנקים" הצבושים ידועים בכך שהם חזקים שלהם, הם מסוגלים לעכל את שאריות הפגר כגון העצמות והעור. מכאן יצא שםם כאוכלי פגרים, אף שלרוב הם צדים טרף.

ווגונבים מהם את טרוףם, אף על פי שלעיתים ולנמרים לאירועים מזיקיים הצבעיים תכופות יותר גונב האריה את טרוףם שלהם. עם זאת הצבעיים חלשים מכדי להתמודד עם אריה זכר והם יעדיפו לאנוב לביאות, דבר התלו依 במספר הפרטים בלהקתם. צבעון בשונה מרבית מיני הטורפים, הרעמה הוא מין הניזון בעיקר מטרמייטים.

פתרונות:

ככל, הצבעיים אינם אהודים על בני האדם. יש שרואים בצבעיים יצורים מעוררי סלידה, כתוצאה מאהבתם לבשר פגר ועקב "צחוקם" הקולני. הצבעיים האדולמים ביותר נוהגים המקומיים לתת, במספר ערים באפריקה כמו בהר. אף תקפו וטרפו ילדים שאריות ממזונם לצבעיים אשר לא פוגעים בהם כדי למנוע המנהג של הנחת אבן על קבר מקורו בימי קדם, אזשמו אבני על קברים מצבעיים לבוא ולאכול את הגוף.

קַרְקָל:

תפוצה:

בצפון הודו, בארצות באזורי הים הכספי באסיה, הקראקל נפוץ בכל אפריקה וישראל.
הקרקל שוכן באזורי מחייה מגוונים, אך בעיקר באזורי יבשים בערים נוכחים תוחלת
חייו היא עד 12 שנים בטבע ובמוצע כ-16 שנים בשבי. הוא פעיל בעיקר בשעות הלילה,
הוא זווהה לראשונה בישראל על ידי הזואולוג גיורא אילני.

תת-מינים לפי ארצות מוצא:

אפריקה:

- דרום אפריקה, סודאן -
 - צפון אפריקה -
 - נמיביה -
 - בוטסואנה -
 - גבון -
 - סודאן ואתיופיה -
 - ניגריה -

אסיה:

- טורקמניסטן -
- עד הודו וישראל ארץ ערב -

מבנה גופו:

אורך הגוף של הקרקל נע בין 55 ל-90 סנטימטרים, אורך הזנב נע בין 22 ל-34 סנטימטרים, הגובה עד הכתף הוא בין 38 ל-50 סנטימטרים. משקל הזכר הוא כ-10 קילוגרמים בממוצע, ואילו משקל הנקבה הוא 7 קילוגרמים בממוצע. משקל הקרקלים יכול להגיע ל-12 קילוגרמים ואף יותר במרקם נדרים. תת-המינים האסייתים מעט קטנים יותר מאשר האפריקנים. הנקבות קטנות בצורה משמעותית מהזכרים, הגודלים מהן בסנטר, ולבנה אדמדמה-חוומה, צפופה אך קצרה בשיעור של 25%. הקרקל בעל פרווה באזורה החזואר והבטן. לקרקל פסים שחורים דקים מהעין לאף, ללא שפמנונים. האזוניים שחורות מבחוץ, דקות ומחודדות, מצויות שיער באורך 4.5 ס"מ. סימן ההיכר המיחיד נתן להיה את שמה: מהミלה הטורקית "קאראקל" שמשמעותה - אזוניים שחורות.

בישראל הם בעלי פרווה אפורה במקצת. אוזו, באזוריים יבשים צבע הפרווה בהיר יותר למספר תת-מינים שיער עזוף על כפות רגליים המשמש להגנה מחום החולות. מבנה גופו של הקרקל עוזר לו לקפוץ לגובה של 3 מטר וגם קרקל מבוגר יכול לróż כמו ברדס צער.

הזונגה:

הקרקלים מתגנבים אל טרפה. ומארנבות בארץ ישראל ניזון הקרקל בעיקר מחרוגלות קטניות, שונות, ארנבות, איילים צעירים ושאר יונקים באיטיות. הם יתקפו מכרסמים גדולים. הם ידועים במומחיותם וחרקיהם לעיתם רחוקות יותר יצדדו זוחלים קטנים, על יד זינוק באויר והכאת הטרף בכפות ידיהם בתפיסה עצפת. רוב הטרף ניצוד על הקרקע, אולם נצפו מקרים בוודדים בהם ניצוד הטרף על גבי העצים. הקרקל קל תנעה וחסר פחד ולעתים אף יתקוף חיה הגדולה ממנו בהרבה כחזר בר.

התנהגות:

הקרקלים האפריקאים פעילים בעיקר משך הלילה, אולם יצדדו בחודשי החורף אף בשעות הבוקר. הקרקלים האסייתים פעילים בשעות בין ערביים ובזריחה. במשך היום הם מסתתרים בគוכים באדמה שננטשו בידי יושביהם, בצמחייה סבוכה ובנקיקי סלעים. המרווחים ומוגנים מפני טורפים הנקבות החרות ימצאו על פי רוב במערות של דרבנים אחרים.

הקרקל שוכן קרקע אולם מצטיין בטיפוס על עצים, הוא נראה מההיר מהחתולים שלו על ידי הטלת שתן. הוא מתקשר בקולות הקטנים. הקרקל שומר על הטריטוריה "מיאו", נהימות ולהישות, נשמעו גם קולות המזוכרים שיעול. הוא חי על פי רוב ביחידות, אולם נצפו פריטים מגילאים שונים המתקבצים יחד למטרות שונות.

לביה וגידול עצאים:

הקרקל הזכר חי בטריטוריה גדולה, המוקפת במספר טריטוריות קטנות של נקבות. תקופת הרבייה אינה קבועה, ונΚבאה יכולה להזדווג עם 3 זכרים באותו תקופה. הנקבות תזדווג עם זכרים השווים לה פחות או יותר בגודלם ובגילם. הנקבות ממילוטות 1-3 גורים לאחר תקופת עיבור של 69-71 יום.

בדומה לגורि חתולים, הגורים פוקחים את עיניהם לאחר 10 ימים ומתהיליםвлכנת קצת אחד-כך. החל מהחודש הראשון, האם מעבירה אותן ממחילה למחילה כל יום כדי להמוק מטוריים. הם מתהilihם לאכול בשאר מהיום ה-45.

ה策יריים מסויפים למשקלם 21 גרם ביום, מגיעים לבגרות מינית תוך 16-24 Hodshim אך עצמאים להלוטין כבר אחר 6 Hodshim, ויכולים למצוא להם טריטוריה משלהם. הזקרים מרחיקים עד 90 ק"מ ממקום הולכתם, ברם הנקבות נשארות בקרבת מקום ועל פי רוב חופפות הטריטוריות של אם ובתה.

שמור טבע:

משמעות. הם ניצודים בשל עורם ובשרם. הקרקל הוא חי מוגנת, אך איןו בסכנת הכחדה הם מהווים אף סכנה למשך החיים ולבן צדים בהם, ידוע מקרה בו קרקל יחיד הרג 21 עזים.

מסוג קנדי, וחת-מינים בצפון ודרום אפריקה וכן בחלקים C.c.michaelis. באסיה נעשים נדירים עם הזמן בשל ריבוי ציד לא חוקי. ערכיה המסחרי של פרותם הוא. ובכל ארצות אסיה, הקרקל מוגן מפני ציד במרוקו, תוניס ואלג'יריה.

שפן הסלע:

התנהגות ותפוצה:

הוא נפוץ בחלקו המערבי של חצי הארץ במערב התיכון. שפן הסלע מצוי במרבית אפריקה ובישראל מצוי תת-המין שפן. ומלבדו ובחקרים מסוירה בישראל, וכן חצי הארץ סיני ערבי, בכרמל, בגליל, הוא נפוץ בעיקר בהרמןון, *Procavia capensis syriaca*, סלעים מצויים השפניהם חיים על הקרקע או בניקקי סלעים, הם. ובשומרנון בהר הנגב, במדבר יהודה יצורים חברתיים החיים בקבוצה בה מספר השפנאים נע בדרך כלל בין 50 ל-100 פרטים. הקבוצות עצמן מחולקות לקבוצות קטנות יותר. השפן פעיל בעיקר ביום ומסתתר בלילה בניקקים ובמחילות בסלעים.

שפן הסלע יכול לעبور ב מהירות רבה מסלע אחד לאחר. במזג אויר סגרירי או גשם שפן הגוף טמפרטורתה. הסלע בדרך כלל יישאר במאורתו ולא י יצא אל מחוץ לניקקי הסלעים של שפן הסלע איננה יציבה לחלוותין, והוא משתנה בהתאם לטמפרטורת הסביבה. הטמפרטורה הנורמלית של השפן היא 36.3 (מעלות צלזיות), אך היא יכולה לעלות כדי 37.5 מעלות בעת חום, ולרדת באותה מידת כדי קור. מסיבה זו, שפן הסלעים מבלה חלק ניכר מיוםו - בעיקר בשעות הבוקר - ברביצה על הסלעים - לבדוק או יחד עם שפניהם נוספים. בזכות התנהגות זו הם מתחרמים ממספרםם נועשים פעילים יותר.

מזונו של השפן כולל מגוון רב של צמחים. כחלק מהחיפוש אחר מזון, שפני הסלע יכולים אף לטפס על עצים. מכיוון שהם מקבלים את מרבית הנזולים הדרושים להם מהצמחים אותם הם אוכלים, בדרך כלל שפני הסלע לא חייבים לשותות כדי להתקיים. למרות זאת, אם יש מים זמינים בקרבת מקום הם לא יהססו להרוויח את צמאונם בשתייה. שפן הסלע מקדיש בדרך כלל פחות משעה אחת ביום לחיפוש אחר מזון ואכילתתו - זמן קצר יחסית לאוכלי עשב אחרים, שבגלל ערכו התזונתי הנמוך צרכיהם ההן, של שפן הסלע ניתן למנות את הנמר לאכול כמות גדולה של מזון. בין הטורפים בשעת סכנה, שפן הסלע בורה מסדרת דורסי היום ועופות דורסים הסמור, הנמיות ב מהירות לתוך ניקקי הסלעים הצרים, או לתוך מקומות מסתור אחרים שנמצאים בקרבת מקום. אם נתפס, שפן הסלע מתגונן באמצעות נשיכות ושריפות.

בנוסח לכך, או בשרו בחלק מדינות אפריקה ניצוד שפן הסלע בשל פרותו ותובעים לצמצם את אוכלוסיית שפני הסלע, משומם שהם הקלאים דרום אפריקנים מתחרים עם צאנם על אותן מקורות מזון.

תקורת קולית:

החליה גם זקרים וגם נקבות משמייעים קולות אזהרה חזקים וחוזרים. בעונת הרביבה בחודשים מרץ-אפריל הזכרים הבוגרים יושבים על סלעים בולטים ופוחדים ב"שירה" המורכבת מקריאות צרחות עולות ויורדות. מטרת השירה היא להכריז על תחום המניה חלק מהזכרים, בפרט הדומיננטיים, "שירם" כלומר.[3]. ועל הבעלות על העדר משמייעים רצפים מורכבים של צלילים. השירה מורכבת מסדרת מקטעים, שככל אחד מהם הן מאפייני [4]. מכיל רצף הברות מסווגים שונים: איללה, קרוקור, נחרחה, חריקה וציווץ.[5] הצליל והן המקצב של ה"שיר" אופייניים לפרט ואינם משתנים בהתאם לניסיבות כלומר, מהקר השוואתי של אוכלותות שפניות שונות העלה כי קיימים הבדלים בתהביר בסדר ההשמדה של אלמנטים קוליים שונים בשירי הזכרים בין קבוצות מופרדות של כל שהאוכלותות מרווחת יותר יורד הדמיון בתהביר של שירת הזכרים.[6] שפניות התלוות של מאפייני השירה בתפוצה מחזקת את ההנחה כי שירת הזכרים היא התנהgota נלמצת.

אנטומיה ומהזור חיים:

קטנות. משקלו של שפן הסלעים נע קצחה, רגליים קצרות ואוזניים חומות לשפן פרווה בין 2 ל-4.5 קילוגרמים. בכפות הרגליים רפידות גדולות ורכות שנשנארות להות כל העת בזכות הפרשה דמוית-זעה. הזכרים גדולים במידה-מה מהנקבות. הרוון נקבע שפן הסלע אורך בין 6 ל-7 חודשים, שבסופם נולדים 2 עד 4 גורים. הגורים נולדים מפותחים שלמה. הגורים מסוגלים לאכול מזון פקוחות עם היולדן, וגם פרוטומין עיניהם: יהסית מוצק שבועיים לאחר לידתם, והם נגמלים מחלב אם עשרה שבועות לאחר לידתם. בסביבות גיל שלוש שנים הם מגיעים למדדים של שפן סלע בוגר. שפן הסלע מגיע עומדת על 10 שנים. בגיל 16 חודשים, ותוחלת חייהם לבגרות מינית

אטימולוגיה:

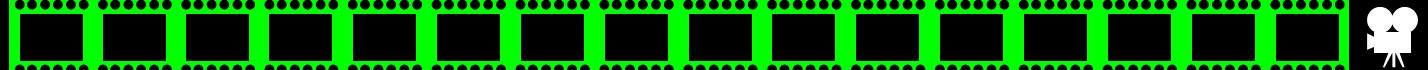
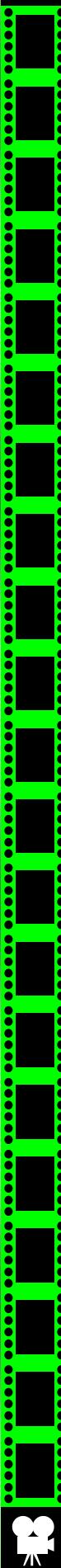
על אף שמדובר בשני, בקרוב דובי הערבית קיים לעיתים בלבול בין השפן לארנבון, ובשירה בלבול זה השתרש גם בספרות. בעלי חיים רחוקים זה מזה מבחינה ביולוגית וכוכו' הכוונה היא בעצם "השפן הקטן", "רביים, כמו" לשפן יש בית ובשירי ילדים לארנבוון, כמו גם בביטויים רוחחים כמו "שפוני מעבדה", או "לשלוות שפן מהקובע" (מעבדות וкосמים משתמשים בארנבוונים ולא בשפניות, משום שהשפן אינו מבוית).

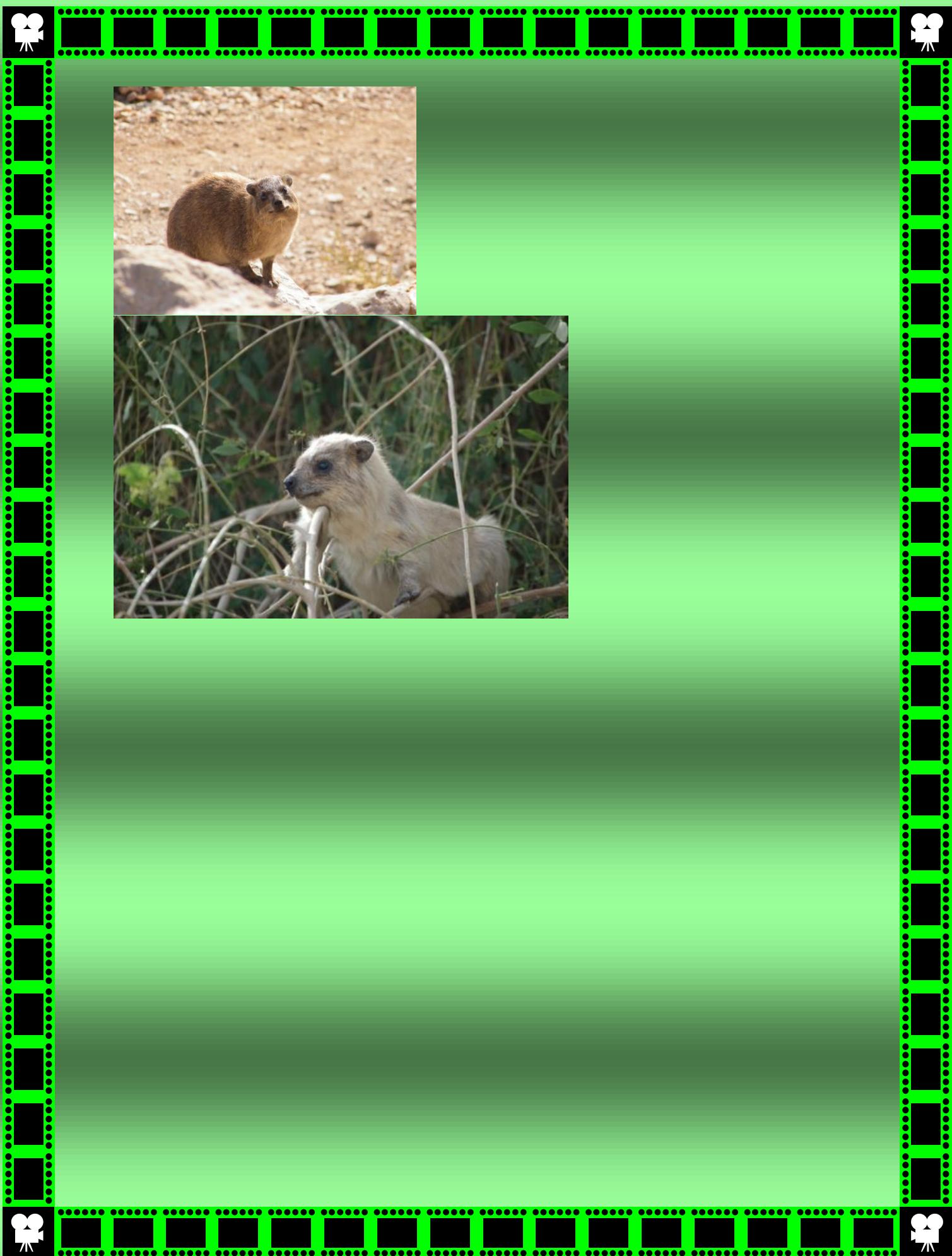
באירופה, שלא הכירו את ולכנן היהודים, הסיבה ללבלול היא שהשפן אינו חי באירופה אלא שהתיאור [בצמוד לארנבוון, החשו שהכוונה היא לארנבוון השפן, המוכר בתנ"ך]. המקרה המתאר בעלי חיים המסתתרים בין הסלעים, כמו גם שמו של השפן בשפות שמיות אחרות (כגון "ק'פון" בעברית דרוםית) בצריך העבודה שהארנבוון, כפי הנראה, לא היה קיים בישראל בתקופת המקרה, אינם מותרים מקום רב לספק לגבי זהותו של השפן המקרי.

Discus.co.il ©

שועל מצרי: תעל כלגד:

השועל המצרי הוא טורף קטן ממשפחת הכלביים צבעו זהוב-כתום עד חולית, חרטומו מחודד, זנבו ארוך וشعיר וקצתו לבן ניזון ביונקים קטנים, חרקים, עופות וזוחלים. אוכל גם נפוץ בכל חלקי הארץ פירות ותכופות נראת בישובים ניזון משאריות האדם.

השועל והחסידה / ממשל לה-פונטיין

פעם הזמין השועל לסעודת את שכנתו ארוכת המקור, חסידה.

השועל, כריגל, לא עשה הכנות, לא הקדיש לאורחת הרבה מחשבות.

וכמו בכל יום, מדי ארוכה, הוא הגיש את האוכל בצלחת שטוחה.

החסידה טעמה רק שני פרורים, כי לה מתאימים רק כלים עמוקים.

נעלבת החסידה והסתלקה רעבה.

עוד אחדior לשועל", היא אמרה בילביה".

שלחה החסידה לשועל הזמן
לבוא לביתה לארוחה דשנה.

היה הכינה לכבוד השועל צלי בשר
אר אבוי!
הצל הוגש בכלי ... גבוה וצר.

מוסר-השלל:

אם איןך מכבד את חברך,
אל תצפה שהוא יכבד אותך!

השועל והכרם

כאשר יצא מבטן אמו ערום ישוב שמה" (קהל' ה, יד)"

לשועל שמצא כרם מסוויג (מגודר) מכל פינוטיו - היה שם נקב אחד , ובקש ...
להיכנס בו ולא היה יכול . מה עשה ? צם שלושה ימים עד שכח ותשש ונכנס
באותו נקב ואכל ושםן . רצה לצאת ולא יכול לעبور כלל . חזר וצם שלושה ימים
אחרים עד שכח ותשש וחזר אריך שהיה ויצא . כאשר יצא היה הופך את פניו
להסתכל בו ואמר :

כרם כרם , מה טוב אתה ומה טובים הם הפירות שבתוכך וכל מה שיש ברק יאים
ומשובחים , ברם מה הנאה ממך ? כמו שבן האדם ניכנס לתוךך כך הוא י יצא .
כך הוא העולם הזה .

